

Venceslav Winkler:

Spavaj, dete!

*Spavaj, spavaj, dete moje!
Tiho raste mrak iz gozda,
dviga sence pod gorami,
sega v našo vas z rokami,
kodi kot otrok po mahu.
Na gorah temni lesovi
pritajeno trepetajo,
angelci se nad gozdovi
tiho z zvezdami igrajo.*

*Spavaj, spavaj, dete moje!
Zvezde zlate že mrjejo,
a je daleč še do raja.
Mimo naše male kože
božji Romarček prihaja.
Z levo roko bo zapračal
v daljni črni gozd strahove,
z desno bo prižigal
nad gorami zvezde nove.*

P O U K I N Z A B A V A

Drobiž.

Ubogi konjički! Huda je usoda rudniških konjičkov ali ponijev. Celó življenje preživijo v temnem, zatohlem rudniku, dokler ne oslepijo in poginejo, ali jih pa kaj ubije. Na Angleškem se je v enem letu ponesrečila cela četrtnina rudniških ponijev.

Potepuhi, kdo pa drugi! Janez je ves prehlajen. Jaka: Ali ti nisem svetoval, da imej med spanjem okna spalnice odprta? Si me slušal? — Janez: Sem. — Jaka: Pa se vseeno prehlada nisi znebil! — Janez: Prehlada ne, pač pa ure in denarince.

Iz česa smo sestavljeni. Stara pesem je pela, da razposajen fantič sestoji iz polzev, lazarjev in pasjega repa. Znanstveniki pa so to trditev zavrgli in pravijo, da ima en človek: vode, ki bi napolnila 45 litrski sodček; masti za 7 dolgih kosov mila; oglja za 9000 svinčnikov; fosforja za 2200 vžigalčnih kapič; soli za enkrat posoliti; železa za srednje velik žebelj; apnenca, da bi ž njim pobelil kurnik; žvepla, da bi ž njim nemu psu pregnal bolhe.

Zopet Robinzon. Blizu dežele Kvinslend v Avstraliji leži otok Fraser (Frejzer), dolg kakih 160 km. Kraj je zelo za-

puščen in nagosto zarastel z nizkim grmičjem, vendar pa se je mogel na njem preživiti brodolomec mesec dni.

Lambert se je odpeljal s svojim prijateljem z južno od Fraserja ležečega otoka. Vozila sta se vsak v svojem čolnu. Nastal pa je vihar in ju ločil. O prijatelju ni ničesar več ne videl ne slišal. Njemu se je pa vendar posrečilo, splezati na ta samotni otok. Celó nekaj živča je rešil. Ko mu je živč pošel, je ujel želvo in se hranil z njenim mesom. Na otoku je globoko kopal in prišel do pitne vode.

Dan za dnem je z dimom dajal signale, kličeč na pomoč. Skušal se je pririti skozi bodeče grmovje, pa vselej ga je vrglo opraskanega nazaj. Še sanjalo se mu ni, kje da se nahaja, in tudi vedel ni, koliko časa bo še moral ostati na otoku. Končno pa je v daljavi med dvema gričema zagledal luč svetilnika. In res: 30 km severno bi moral, pa bi bil rešen. A zdaj je imel vsaj upanje, da pot ne bo zastoj. Zavil se je torej v grozno grmovje, napredoval noč in dan, ter se nazadnje ves izčrpan bolj priplazil ko prišel do ljudi.

Zračna črta skozi puščavo. Francozi so med mestoma Alžir in Gao ob Nigru uvedli reden zračni promet. Da bodo pa